

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
în America pe an 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei,
a doua și a treia oră 4 Lei.

Alba-Iulia

Cetatea suferințelor și a biruințelor noastre

De A. Melin

De veacuri nenumărate stă implântată în mijlocul Ardealului cetatea Bălgradului, de care se leagă atâtea suferinți dar și atâtea izbânzi ale neamului nostru. Cu începuturile pierdute în negura vremilor, Alba-Iulia a fost pentru poporul românesc și Golgota de pătimiri nenumărate, dar și leagăn de reînviere și de mărirea fără seamăn. Lespezile ei, udate de atâtea ori cu sânge și cu lacrimi, au fost pentru noi și loc de blăstăm, dar și altar de cea mai sfântă binecuvântare cerească!

Temeliile ei le-au pus încă Dacii cei dârzi și aspri ca munții unde își aveau sălașele, zicându-i *Tharmis*, vrând poate să însemne că tare va fi puterea ei prin veacuri și prin vremi. Au venit apoi legionarii lui Traian dela Roma și au durat peste vechile stânci orașul *Apulum*, statornicind pe malurile străbunului Mureș, ca și la Turda, la Cluj și la Meseș, seminția noastră românească. Vremi de străveche glorie, pe cari n'au putut să le spele și nu le vor spăla niciodată ale timpului mâni neîndurătoare! Sămânța norocului nostru la Alba-Iulia, atunci a fost sămănată, în timpul legiunilor romane, care a rodit apoi totdeauna izbânzile celea mari la vreme potrivită.

Au venit pe urmă barbarii și neamurile rătăcitoare cari au scormonit vechile lespezi dace și romane; au venit Hunii lui Atila și călăreții prădalnici ai lui Tuhutum. Venit-a voevodul Ghiula al Ungurilor cu întreg șireagul său de nepoți și strănepoți, și pornitu-s'a ploaia lacrimilor și a suferințelor noastre amare, cu robia grea sub sabia și porunca străinului. Din stăpâni ce-am fost în gliile strămoșești, făcutu-ne-a soarta nemiloasă slugi și iobagi îngenunchiați sub zidurile albe ale Bălgradului, ajuns cuib de domni haini și de poruncitori fără inimă. Iobăgit-am veacuri de-arândul cu sufletele la gură, neavând altă mângâiere decât lacrima și sfânta cruce. Plugurile noastre arau pentru alții și sângele feciorilor noștri curs-a spre întărirea și vaza celor cari ne gătuiau și ne băteau cu bice ea pe vite.!

În mijlocul acestor suferinți tresărit-a pe-o clipă norocul nostru cel bun, în anii dela mântuire 1699, când Voevodul Mihai, biruitorul dela Șelimbăr, și-a trecut oștile mărețe, de boeri și de țărani de peste Carpați, pe sub partea dela Apus a Bălgradului, închipuind o izbândă pe care trebuia să-o mai așteptăm trei sute de ani și mai bine.

trebuit însă udate cu alte lacrimi și cu alt sânge. Înălțatu-s'au, nu după lungă vreme, tot la Alba-Iulia, uneltele de caznă, roata și ciocanele, cari au zdrobit pe Horia și Cloșca, lângă zidurile de curând înalte ale lui Carol al 6-lea, habsburgul. Și urmat-au suferințele Iancului, care a fost lovit cu palma peste obraz de slugile ticăloase ale și mai ticălosului împărat Franț Iosif, cel ce ne-a dat plocon în mâinile Ungurilor la 1867.

Iar războiul cel mare făcut-a din Alba-Iulia temniță largă pentru vizitorii neamului nostru, cari chemau în gând oștile odihnite ale urmașilor lui

Vedere dela Alba-Iulia din 1 Decembrie 1918. P. Sf. Sa Episcopul Iuliu Hossu citește în fața poporului hotărîrea alipirii Ardealului la Patria-mamă

Ș'apoi, ca jalea noastră după cel ucis mișelește la Turda să nu se preschimbe în desnădejde ucigătoare, tot la Alba-Iulia a trimis Dumnezeu harul său preasfânt în inima episcopului Atanasie și a protopopilor săi, ca să se lipească la 1700 de credința Romei, gătindu-ne calea reînvierii prin carte și prin învățătură. Ne-am legat atunci de Apus, ca soarele care asfințise pentru noi, mai tinăr și mai proaspăt să răsară, dându-ne mândria latinității și izbăvirea prin marii cărturari ai veacului al 18-lea.

Nădejtile trezite prin Mihai și prin slujitorii blajini ai vlădicăi Atanasie au

Mihai. Și nu s'au îngrozit călăii nici să puie ștreangul în gâtul unei copile, ca martira Maria Puia dela Blaj, jertfă cruntă a temnițelor dela Bălgărad.

Suferințele și pătimirile noastre n'au fost însă înzadar. Sosit-a și ziua cea măreață dela Alba-Iulia, 1 Decembrie 1918! Trezitu-s'au de iznov toate văile și toți codrii străvechiului Ardeal și, în acelaș loc, unde a picurat sângele lui Horia și lacrimile Iancului, strigatu-s'a înspre lumea toată izbăvirea Ardealului și unirea pe vecie cu Patria-mamă, România.

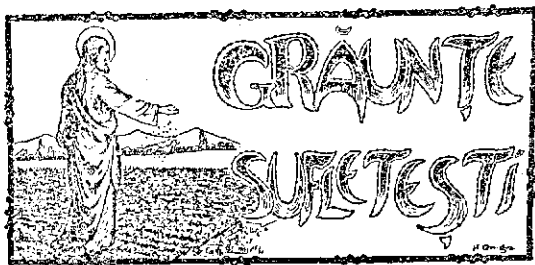
Unde a murit Horia, înălțatu-s'a în scări Regele Ferdinand cel Mare al

tuturor Românilor, cu coroana pe creștet și cu paloșul de veșnică stăpânire în mâna dreaptă, spre groaza dușmanilor și răsplata cea deapururi a tuturor suferințelor și pătimirilor noastre!

Slăvită să fi tu, cetate cu rădăcinile în veacuri, care ai fost și temnița și leagănul izbânzilor noastre! Slăvită astăzi, când bucuria marelui praznic învâluie toate în cântec de mărire și de izbândă! S'au uscat toate lacrimile și s'a răsplătit tot sângele care a înroșit lespezile tale. Tu, prin sărbătoarea de biruință care se desfășoară între zidurile tale, din Babilon al prinsorilor noastre de veacuri te-ai preschimbă în Ierusalimul nostru național, pe care nu-l vor mai putea dărâma nici porțile Iadului!

Mărire ție! Veșnică mărire!

A. Melin.

Din viața vechilor creștini

Incă câteva pilde de tărie sufletească

E într'adevăr nesfârșit numărul sfinților martiri din cele dintâi trei veacuri ale creștinismului. Sunt atâtea pilde de tărie sufletească, încât omul modern rămâne uimit și nu-și poate nici închipui barămi, atâta jertfă și atâta suferință. Nici nu și-ar veni parca să crezi, dacă n'ai ceti pășniile lor din cele mai credincioase izvoare, din mărturisirile celor mai de seamă sfinți de pe atuncia.

Au rămas chiar și unele acte de ale sfinților martiri, un fel de procese verbale, pe cari le-au scris martori cari au luat parte la procesele acelea, martori vrednici de toată credința, cari au pecetluit cu sângele și cu viața lor cele descrise acolo. Iată un astfel de:

Proces verbal.

Phileas, un căpitan din Asia Mică, devenit mai apoi episcop, stă în fața judecătorului Culcianus.

Judecătorul: Jertfește zeilor!

Phileas: Nu jertfesc!

Judecătorul: Și pentru ce?

Phileas: Pentru că sfințele Scripturi ne învață, să piară aceia cari jertfesc zeilor și nu adevăratului Dumnezeu.

Judecătorul: Jertfește deci adevăratului Dumnezeu!

Phileas: Nu jertfesc, pentru că el nu cere astfel de jertfă; el n'are lipsă de arderea țapilor jertfiți, nici de unsoarea mieilor, nici de sângele animalelor.

Judecătorul: Dar ce fel de jertfe iubește Dumnezeuul tău?

Phileas: Inimă curată, cugete bune și vorbe adevărate.

Judecătorul: Dumnezeu a fost Hristos?

Phileas: Da.

Judecătorul: Cum te-ai convins despre aceasta?

Phileas: Orbilor le-a redat vederea, surzilor auzul, pe cei leproși i-a vindecat, pe cei morți i-a înviat și a tămăduit o mulțime de bolnavi.

Judecătorul: Cum a putut fi Dumnezeu

unul ca acela, care s'a lăsat totuși răstignit pe cruce?

Phileas: S'a lăsat răstignit pentru mântuirea noastră. Și apoi el a știut de mai înainte că-l vor răstigni, dar nu numai că nu s'a ferit, ci s'a dat de bună voie, pentru mântuirea noastră.

Judecătorul: Asta-i curată nebunie. Nu te-aș cruța, dacă ai fi sărac și prost, și în forma aceasta ai fi ajuns la prostia aceasta; dar tu ești foarte bogat și învățat, puțini mai sunt alții ca tine. De aceea te îndemn: jertfește!

Phileas: Nu jertfesc. Nu slujesc decât Mântuitorului meu, care este foarte puternic și m'a chemat între moștenii împărăției sale.

Judecătorul: Iți dau timp de gândire.

Phileas: M'am socotit foarte bine și am ajuns la hotărîrea nestrămutată de a suferi pentru Hristos.

Intre ceice ascultau desbaterile se afla un căpitan cu numele Phibromus. Când a auzit, cât l-a tot sucit judecătorul pe bietul Phileas, dar tot nu l-a putut frânge, a zis:

— La ce te silești zadarnic, să pui la încercare statornicia acestui bărbat? La ce vrei să-l faci necredincios față de Dumnezeul său?

Păgânii de față, auzind acestea, au cerut cu toții, să-i judece pe amândoi la moarte.

Judecătorul s'a învoit numai decât și a poruncit să li-se taie amândouă numai decât capetele.

Fratele lui Phileas era de față și el la desbateri și, cum era păgân și nu înțelegea jertfa fratelui său, petrecându-l spre locul de pierzare, i-a zis: Phileas, cere nimicirea procesului!

Judecătorul, auzind acestea, l-a întrebat cu cea mai mare bunăvoință, pe Phileas: Așadară ceri învoirea procesului?

Phileas i-a răspuns: Nici prin gând nu-mi trece, dimpotrivă îți mulțumesc ție și împăratului că pot fi moștean al împărăției Domnului nostru Isus Hristos.

Cei doi osândiți mergeau cu suflet liniștit spre locul de pierzare, și peste câteva minute două capete se rostogoliră pe pământ și din două trupuri țîșnia sângele, sămânța martirilor.

O mireasă alui Hristos

Regina era o fetiță de obârșie păgână, care a rămas orfană de mamă și a fost crescută de o rudenie a sa creștină, care i-a știut însufla din bună vreme dragoste față de religunea creștină. Când a fost de 16 ani, a cerut-o în căsătorie prefectul cetății Roma, Olibirius. Dar Regina l-a respins, spunându-i că a întârziat, deoarece ea este logodită cu altul, și anume, cu Isus Hristos.

Auzind tatăl ei despre aceasta, s'a mâniat foc, iar Olibirius a pârît-o la judecătorie. După câteva ceasuri au venit soldații și au dus-o în temniță. Aproape două luni a stat biata Regină într'o temniță întunecoasă și umedă din Roma, când, într'o noapte, se deschid ușile temniței și, la lumina unei torțe, Regina zărește pe tatăl ei.

— Iți aduc libertatea, — îi zise tatăl, — cu o singură condiție însă, de a abzițe de Hristosul tău și de a te mărita după Olibirius.

— Nu pot, tată. Logodnicul meu este Isus, și nu-l mai pot părăsi niciodată, — răspunse fata.

— Te rog foarte mult, nu fi atât de încăpăținată. Nu vezi tu, ce rușine ai adus pe capul meu și al familiei mele?

— Dar e rușine aceea, dacă rămân credincioasă miresei mele? — întrebă fata.

— Pentru zeii din ceruri, nu mă mai năcăji cu Hristosul tău. Nu ști tu, cât de mult te-am iubit, cât de mult am ținut la tine, mai cu seamă de când a murit mamă-ta? Tu-mi ești toată nădejdea, tu-mi ești viitorul meu,

tu-mi ești totul meu. Ce grozăvenie e, să văd aici, în temnița asta grozavă și murdară între făcătorii de rele! Ce durere grozavă pricinuești, când mă gândesc la moartea ce te așteaptă! Moartea ca moartea, dar chinurile acelea grozave și nesfârșite! Regină dragă, te rog, pe tot ce ai tu mai scump în lume, ascultă-mă și lasă-te de Hristos! Inchipue-ți, pe cine respingi tu! Cât e de frumos, de tânăr, de bogat, de nobil, și ce funcție înaltă are acel Olibirius, — iar tu-l respingi ca pe cel din urmă dintre oamenii?

Regina își mușca buzele de durere, se reținea cu greu dela plâns, dar, gândindu-se la dumnezeescul ei Mire, îi răspunse:

— Tată dragă, eu văd că mă iubești, dar știu și aceea că dorința ta de căpetenie nu poate fi alta, decât a mă vedea cât mai fericită. Să știi însă, că eu atât sunt de îndrăgostită de mirele meu cel dumnezeesc, încât și numai gândul la el mă face să fiu din cale afară de fericită. Și mirele meu mi-a făgăduit bogăție, rang, fericire, îndestulare și, mai ales, nespusă liniște sufletească, așa că ar fi o nebunie să-l părăsesc. Lasă-mă, tată dragă, lasă-mă lângă el, nu mă deslipe de el, că-mi rupi inima și numai gândindu-mă la despărțire.

Ce era să facă bietul tată? A îmbrățișat-o, a sărutat-o, i-a dat păzitorului o mare sumă de bani, ca nu cumva să-l descopere că a îndrăznit să cerceteze în temniță pe un creștin. A doua, a treia și a patra noapte au venit celelalte neamuri, că știau că peste câteva zile i-se va tăia capul, — dar totul a fost zadarnic. Regina a rămas credincioasă până în capăt și, în ziua de 6 Septembrie a anului 251, i-s'a rostogolit și ei capul, despăcat de sabia unui soldat.

Șaptesprezece înși deodată

Censurinus era funcționar superior în Roma și astfel avea voie să intre oricând în temniță. El însă era pe ascuns creștin, și nu mergea la temniță ca să supravegheze păzitorii, ci ca să cerceteze, încurajeze și mângăie pe bieții creștini. Nu se știe, cum a ajuns aceasta la cunoștința împăratului, căci într'o bună zi se trezește cu un soldat care-l chiamă la împărat.

Împăratul Gallus l-a întâmpinat numai decât cu cuvintele:

— Censurinus, și tu ești creștin?

— Da, împărate, sunt creștin, — răspunse Censurinus.

O ploaie de sudălmî îngrozitoare urmă apoi:

— Slugă netrebnică, așadară tu nu cinstești pe zeii aceia, cărora Roma are să le mulțumească biruințele, mărirea, frumuseța, bogăția, cu un cuvânt totul?

— Înălțate împărate, zeii voștri sunt slugă netrebnice ai Dumnezeului celui adevărat, suveraniște...

— Ce? — răcni împăratul — Și mai ai curajul, să nu zic obrăznicia, de a o spune aceasta în fața unui zeu ca mine? În temniță cu tine! Duceți-l numai decât!

Censurinus și-a ascultat sentința cu inimă liniștită, a făcut un compliment, și s'a dus în aceeași temniță, a cărei păzitori înainte cu o săptămână stăteau plecați în fața lui. Acum se afla și el în mijlocul robilor acelor, cărora atâta mângăiere le-a întins în curs de ani de-a rândul.

Un prieten bun al său, preotul Maximus venea tot mereu și-l cerceta, îl spovedia și cumineca. Odată Maximus a venit cu diaconul Archelaus, și după ce i-au raportat despre greșelile împrejurări între cari trăiesc creștinii în liberi, au început a se ruga și a cânta psalme și alte cântări religioase. Cântând și rugându-se astfel, numai deodată, din bun senin, se desfață cătușele cu cari era legat Censurinus, iar cei 17 păzitori rămân ulmiți de minunea ce se făcuse.

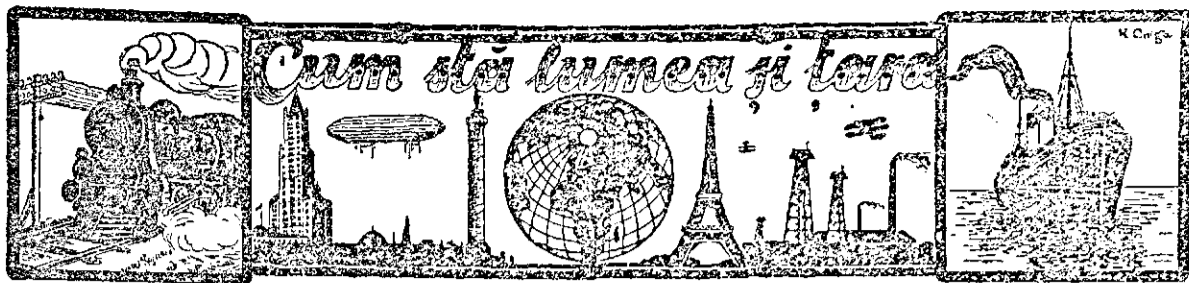
— Ce putere trebuie să aibă creștinii aceștia, ce credință și convingere tare, ce Dumnezeu puternic, — își ziseră ei — când sunt în stare să se desfacă, nu cu ciocane și clește, ca noi, ci cu glasul rugăciunii lor aceste cătușe grozave!

Preotul Maximus, văzând mirarea păzitorilor, se îndreaptă către ei, începe să le talmăcească credința în Isus Hristos, și iată că păzitorii crunți de mai înainte se pleacă în fața Dumnezeului celui atotputernic, și se roagă, să fie și ei învredniciți de a asculta minunatele învățături ale Nazarineanului. Iar preotul Maximus venia, noapte de noapte, și, împreună cu diaconul Archelaus și cu Censurinus, le citea și talmăcia Scriptura. Păzitorii s'au încreștinat toți șaptesprezece, au primit botezul și sfânta Cuminecătură, iar în ziua de 5 Septembrie a anului 252 au suferit moarte de martiri, dimpreună cu Censurinus.

Iuliu Maior.

Un groznic cutremur de pământ în Persia. În ziua de 5 Maiu a fost un cutremur groznic de pământ în partea de țară numită Khorasan a Persiei. În curs de 24 ore s'au simțit nu mai puțin de 12 sguduituri, cari au ținut fiecare între 20 secunde și 3 minute. În orașul Bojnoard sunt 400 morți și peste 400 greu răniți. Mulți locuitori au fost îngropați sub dărâmurile caselor. Douăzeci de comune mai mici au fost rase cu desăvârșire de pe suprafața pământului. În orașul Chervan au fost omorite peste 1000 de persoane. Pe drumul de țară s'a făcut o crepătură de o lărgime de mai mulți kilometri. În Turkmenistan au fost omorâți peste 1000 locuitori.

Nenorocirea unui aviator. Locotenentul Al. Săvulescu a sburat cu un hidroavion (aeroplan care plutește și pe apă, dacă cumva s'ar prăbuși din aier) deasupra lacului Sud Ghiol de lângă Mamaia (aproape de Constanța). Deodată hidroavionul s'a prăbușit, și, în loc să cadă drept, a căzut cu aripa stângă în jos, așa că s'a scufundat, la o depărtare de 600 metri dela palatul regal din Mamaia, iar locotenentul s'a inecat.

Cum s'au desfășurat Serbările Unirii

Inchinarea cea dintâi a fost la mormintele eroilor cari și-au vărsat sângele și și-au dat viața pentru înfăptuirea visului strămoșesc

Parastasul dela Mărășești

Când sărbătorim zece ani dela înfăptuirea României mari, nici nu se putea, ca praznicul să nu înceapă cu pomenirea pioasă a acelor, cari viața și-au dat o pentru ceea ce avem și suntem astăzi..!

Praznicul cel mare al al Unirii s'a început deci cu închinăciune la mormintele eroilor dela Mărășești.

Cei dintâi cari au sosit la cripta eroilor dela Mărășești au fost *Românii din America*, pe cari i-a adus trenul dela București în ziua de Joi, 8 Maiu, la ora 10 jumătate. Al doilea tren a adus pe parlamentari, iar cu al treilea sosiau Înalți Regenți Miron Cristea și Buzdugan, dimpreună cu d. prim-ministru Iuliu Maniu și cu ceilalți miniștri. Toate trenurile au fost așteptate de mulțimi nenumărate, armată, școli și popor.

La pioasa închinare pentru eroii neamului nostru, au ținut să fie de față și miniștri țărilor străine, în frunte cu ministrul Franței, al Angliei, al Americii, al Belgiei și alții. Însoțirea tuturor foștilor luptători aliați din marea răboiu a fost reprezentată la Mărășești prin însuș președintele său, belgianul Reissdorf.

Românii din America au adus pentru biserica eroilor un sfânt potir, lucrat în aur și argint.

După ce s'au adunat în jurul criptei toți reprezentanții țării și ai aliaților, s'a început parastasul de pomenire, pe care l-a slujit Patriarhul Miron, cu patrafiiul pe care îl lucrase Doamna lui Matei Basarab, marele vovod de pe vremuri al neamului nostru. Sfârșindu-se parastasul au ținut cuvântări Înaltul Regent Buzdugan, belgianul Reissdorf în numele foștilor luptători din toată Europa și generalul Chosky, ministrul de răboiu al țării noastre.

Toți cuvântătorii au arătat marile jertfe de sânge prin cari s'a făcut scumpa noastră Românie-mare de astăzi.

În aceeași zi de Joi s'a făcut și la București pomenirea eroilor, la mormântul *Eroului Necunoscut* din Parcul Carol. Aici a vorbit dl ministru Voicu Nițescu. Și s'au mai făcut parastase și în toate celelalte cimitire pe care le are orașul București, precum și în toate orașele și satele din întreaga țară.

Astfel praznicul unirii noastre naționale s'a început cu pomenirea celor ce și-au semănat oasele pe câmpurile de bătaie, ca să avem noi astăzi marea bucurie de a fi toți frații împreună, într'o singură țară, mare și frumoasă.

Foița „UNIRII POPORULUI”.

Imnul Unirei

Pe al nostru steag e scris unire,
Unire 'n cuget și 'n simțiri,
Și sub mareața lui umbrire
Vom înfrunta orice loviri.
Acela 'n luptă grea se teme
Ce singur e rătăcitor,
Iar noi uniți în orice vreme
Vom fi, vom fi învingători.

Am înarmat a noastră mână
Ca să păzim un scump pământ,
Dreptatea e a lui stăpân
Și domn e adevărul sfânt.
Și 'n cartea vecinicii scrie,
Că țări și neamuri vor peri,
Iar mândra noastră Românie
Etern, etern va înflori.

Învingători, cu verde laur
Noi fruntea ne-o 'mpodobim,
Nici scumpele grămezi de aur
Drept răsplătire nu dorim.
Știind că 'n viața trecătoare
Eterne fapte-am împlinit
Și chinul morții 'ngrozitoare
Bogat, bogat e răsplătit.

ANDREI BĂRSEANU

Ziua cea mare dela Alba-Iulia

— Însemnări de drum dela 1 Decembrie 1918 —

În drum spre Alba-Iulia

Românii din Ardeal și Banat n'au avut niciodată o zi mai senină și mai frumoasă în viața lor de restriște și obidă, ca marea praznic românesc dela 1 Decembrie 1918.

Cu zile înainte lumea românească ferbea de dorul să fie martoră celei mai strălucite zile din istoria Ardealului românesc. În legendara cetate a lui Mihai Vodă avea să se aducă hotărârea cea mare și sărbătorească. Pe câmpia de suferințe alui Horia, Cloșca și Crișan avea să se spună sărbătorește, că neamul românesc de pe aceste plaiuri sfarmă pe vecie lanțurile de robie cu cari a fost înălțuit mai bine de o mie de ani.

Cutremurați în suflet de marea acestui vis urcăm în trenul care avea să ne ducă spre Alba-Iulia, cetatea visurilor noastre îndrăznețe.

Un scurt fluierat și trenul sosește în stația Hațegului, venind dela Grădiștea lui Decebal și alui Traian. Urcăm în tren sub scutul a două mândre steaguri naționale. Incurând plecăm spre cetate...

Steagul nostru românesc falfăie triumfător pretutindeni în această zi de sfântă biruință a libertății naționale. Largul zării se înfioară de cântecele românești. Străinii stau buimăciți cu ochii pierduți în zare. Îi înfioară bucuria noastră...

În »Pișchi» vechea noastră Simerie, ne întâmpină soldați din »legiunea românească». Ne dăm jos cu toții din tren și în așteptarea trenurilor ne prindem în mândră horă românească. Steagurile falfăie triumfătoare preste marea de capete. Glasurile noastre înfrăfite fac să răsună până departe imnul nostru de sărbătoare.

Așteptam trenul de Arad. În restimp sosește un tren de către Deva, plin cu bănașeni. Lumea începe să se verse din tren în valuri fără sfârșit. Steagurile se înfrățesc. Cântecele noastre naționale umplu văzduhul de o puternică înflorare. Nu mai cutează nimeni din trufașii puternici de altădată să ne pună zăgaz.

Bănașenii și Ardelenii se sărută și îmbrățișează. Chiote și urale de bucurie se răsrâng puternice până în mari depărtări. »Trăiască România Mare!» »Trăiască regele Ferdinand al tuturor Românilor!» umplu văzduhul. Un țaran fruntaș scrie în văzul tuturor pe toate vagoanele, mare și citeț, cu o cretă vânăată: »Trăiască România Mare!».

Nu peste mult vine găfâind de greutate — trenul dela Arad. Era atâta lume românească în vagoane nesfârșite, pe trepți, și pe coperișe. Câți stăteau lipiți și înghesuși de nu puteai străbate dintr'un vagon într'altul! Plecăm. Întâi pleacă cei dela Arad. Pleacă apoi Bănașenii. Cel din urmă pleacă trenul nostru. La Orăștie ne întâmpină în gară o ceată de voinici legionari din legiunea română de acolo. Ne cade așa de bine să ne desfătăm sufletele și ochii, privind-i și

Ziua de 10 Mai la București

Ziua de Vineri 10 Mai, a fost cu adevărat cea mai frumoasă zi de primăvară din anul acesta. Orașul București nu mai era de recunoscut! Toate străzile erau pline de lume în fel și fel de porturi naționale din toată țara. Palatele celea mari erau împodobite toate cu ramuri de brad și cu drapele.

Încă în zori de zi au răsunat peste marea oraș 21 bubuituri de tun, vestind marea sărbătoare a neamului. Mai târziu, pe la ora 10, alte 101 bubuituri de tun vesteau trecerea alaiului regesc spre Dealul Mitropoliei.

Dela palat au plecat mai întâi două regimente de jandarmi călări, apoi un escadron de călărași din escorta regală, după care urma o trăsură ca din povești cu M. S. Regele Mihai, M. S. Regina Maria și Alteța Sa Regală Principesa-mamă Elena. În a doua trăsură erau Altețele Lor Regale Principele Nicolae și Principesa Ileana. Apoi Înălții Regenți, generalii și trupele de onoare.

Sosind Familia Regală la Biserica Patriarhiei, unde erau mai dinainte membrii guvernului și Înălții slujbași ai țării, s'a slujit o rugăciune de mulțumită lui Dumnezeu și de bucurie. Slujba aceasta a putut fi auzită prin niște aparate numite *megafone* în trei puncte ale Bucureștilor, tot așa de bine ca și când întreg orașul ar fi fost de față în biserica Patriarhiei.

Sfârșindu-se slujba dumnezească, Familia Regală, miniștrii, Înălții slujbași ai țării, miniștrii țărilor străine și public fără număr, au privit *defilarea trupelor* pe Șoseaua Jianu, care a fost poate cea mai măreață și mai strălucită din câte a văzut vreodată Bucureștii. Patru ceasuri într'una au tot curs la regimente, batalioane, divizii, infanterie, călăreți, tunari și alte trupe, în cea mai bravă și mai însuflețitoare tinută.

ascultându-le cântecele de mândrie națională. Simțim, furnicându-ne prin trup, fiorul înălțătoarelor clipe cari ne impresionează.

Trenul sboară cu noi, străbătând preste largul deschis al câmpiilor cari duc pe Valea Murășului spre Alba-Iulia.

In Alba-Iulia

În bătaia vântului de seară, două steaguri naționale se leagănă pe coperișul învechit al gării, bine-ventându-ne de bun sos în slăvita cetate alui Mihai. Prin furnicarul de oameni abia putem străbate. Întreg Ardealul, Banatul, Maramurașul, Crișurile și părțile Ungurene și-au trimis solii la Alba-Iulia, în număr de mai bine de o sută mii de bătrâni, bărbați, flăcăi, femei și copii.

Preste noapte a nins într'una. Un văl alb de zăpadă acoperise toate înaintea noastră, și drumurile și câmpul unde avea să se țină adunarea cea mare. Orașul întreg era îmbrăcat de sărbătoare. Steaguri naționale fălăiau pe toate străzile.

Dis de dimineață în amândouă bisericile protopopești, — într'una, vlădicii uniți, în ceialaltă, cei ortodocși — roagă pe Atotputernicul, să lumineze cu darul său pe fruntașii poporului românesc, ca hotărârea cea mare sărbătorească, să fie spre izbăvirea națională a poporului românesc de pe aceste plaiuri. Iar în biserica Vlădicului Atanasie un popă bătrân și cucernic se ruga și el pentru izbănda aceluiaș gând îndrăzneț. La ceasurile 9, lumea uriașă pornește spre

În vreme când defilau aceste oști pe jos în fața Regelui țării, prin văzduh, peste palate și turnuri de biserici, defilau aeroplanele în nemaivăzut sbor de șoimi și de vulturi..!

Seara București au îmbrăcat o adevărată haină de vis și de basm, în zeci și sute de mii de becuri și de lampioane, cari îți dădeau închipuirea că nici nu ești pe pământ, ci într'o țară fermecată...! Iar patru detașamente de trupe se înșiriau printre palatele luminate, cu făclii aprinse și cu muzici, măbind farmecul nopții și măreția sărbătorii.

În aceeaș seară la Teatrul Național se desfășura strălucitul alai al porturilor, cântecelor și jocurilor românești, vrând să însemne că toată sărbătoarea se întemeiază pe marile daruri și vrednicii cu cari a înzestrat Dumnezeu poporul și nația românească.

Mare a fost sărbătoarea care se prăznuia, dar cu adevărat nici atâta strălucire nu s'a mai văzut poate, în tot lungul șir de veacuri de când dăinuiește un neam și o țară românească pe lumel

Călușerii de pe Târnave la București

Târnavele noastre încă au fost de față la marile serbări dela București. Am trimis și noi o mândră ceată de Călușeri din comuna curat românească *Lastul mare*, plasa Bahnea, care ne-a făcut cea mai mare cinste. Ei au avut o parte foarte însemnată în „*Poemul etnografic*” al d-lui Tiberiu Brediceanu la Teatrul Național și la Arenele Romane, unde s'au arătat porturile cântecele și jocurile Ardealului.

Gazetele celea mari din București laudă în cuvinte strălucite jocul voinicesc al Călușerilor de pe Târnave, cari au avut punctul cel mai însemnat din „*Poemul etnografic*”.

Cetate, în valuri nesfârșite. Mândre cete de legionari drepti ca brazii în munte, sub umbra steagurilor naționale, pășesc mai apăsător, când ne văd că ștergem lacrimi de bucurie. Ne apropiem de poarta cea mare a cetății. Sus, din vârful porții ne salută în falfăiri vijelioase un uriaș steag românesc. Urcăm prin cetate cu pași grăbiți spre poarta de intrare a marelui și slăvitului voevod. Ni-se cutremură întreagă ființa, că după 300 ani putem să atingem cu picioarele noastre pământul sfințit de umbra marelui Mihai Vodă cel Viteaz... Privim înapoi și ochii abia pot cuprinde mulțimea care nu se mai isprăvește...

În sfârșit ne găsim cu toții pe locul de trudnică suferință a martirilor noștri dela 1784 și așteptăm să șosească la locul adunării vlădiciei și fruntașii marelui sfat național. Câmpia răsună până în adâncuri — cutremurată ca de un tainic fior — de cântecele »valabilor« din Ardeal. Dela răsărit raze aurii spintecă norii și un soare nou își trimite lumina binefăcătoare preste mărețea adunare românească.

Așteptăm clipă de clipă solia dela Marele sfat al fruntașilor, intruniți în cetate, să ne aducă vestea de bucurie. Vlădiciei și fruntașii marelui sfat național cumpănesc cu mare înțelepciune hotărârea cea mare.

Într'un târziu, la ceasurile 11, deodată lumea se mișcă, se frământă. Se strâng rândurile tot mai aproape de tribuna cea mare, străjuită de brazi verzi. Veni solia din cetate. Strigăte puternice de bucurie și însuflețire făceau să tre-

Așa bravuri rar se văd și într'o capitală, cum au arătat voiniciii lui *Ilie Vintilă* din Lastul mare! Pot fi mândri Lăslăienii de călușerii lor, cum mândre sunt Târnavele și țara toată.

Iată și numele bravilor călușeri: *Ilie Vintilă*, vătaf; *Ioan Jors*, *Augustin Jors*, *Ioan Gândilă*, *Ioan Pepelea*, *Vian Oprean* și *Ioan Fechetici*.

Români din toate unghiurile la Alba-Iulia

Pregătirile cari se fac la Alba-Iulia pentru ziua a doua de Rusale, întrec și celea mai îndrăznețe închipuiri. Se așteaptă mulțimi și mai mari decum au fost celea dela 1 Decembrie 1918, când s'a proclamat unirea cu Patria mamă. Sute de trenuri vor vărsa sute de mii de Români din toate unghiurile țării. Acolo va fi toată țara, cu Rege, cu guvern, cu toți fruntașii și toți cărturarii. Și satele și județele, cu tot ce avem mai frumos și mai înflorit.

Cine are inimă și suflet românesc și se poate rupe de-acasă, nici nu este de închipuit să nu fie de față la un praznic, de care nu se face decât odată la un veac!

Cu bine și cu veselie la Alba-Iulia!

Sfat bun, la vreme

— În treaba cu cei pierși în războiu —

În Nr. 17 din 27 Aprilie 1924 al acestei, foi scriam despre o lege și anume: *legea celor dispăruți în războiu*. Spuneam atunci, că femeile cari nu au nici o știre despre bărbații lor, părinții cari n'au știre despre feciorii lor, și alți oameni interesați, cum de exemplu sunt creditorii, pot să ceară prin o simplă rugare la Judecătoria de care se ține comuna celor pierși în războiu, ca aceștia să fie declarați morți (*moarte prezumată*). Se face o publicațiune, care se atârnă la Judecătoria, la Primăria comunală și la fosta locuință a urmăritului, cu termen de o lună. După

mure văzduhul, amestecându-se cu glasurile cântecelor naționale.

În patru părți ale zărilor fruntașii Marelui Sfat tălmăcesc în cuvinte copleșite de însuflețirea zilei — hotărârea cea mare, de izbăvire deplină de sub jugul străin. Steagurile biruitoare se închină în legănări domoale peste uriașă mulțime de popor. »România mare« se înfăptuiește!

Văzduhul răsună prelung și înflorat de urale ce nu mai conteneau. Sufletele ne râdeau de fericire. Cu noi râdea întreagă firea. Parcă însuși mândrul soare s'a oprit și el pe Cer să se desfășeze în mărețea adunării românești dela 1 Decembrie 1918.

Când se ivesc alături de Vlădiciei și fruntașii noștri și trimișii fraților din Basarabia și frumoasa Bucovina, împreună cu generalul Leonte, plângem de bucurie, când se îmbrățișează frații cu frații.

Un lung convoi pornește din nou spre Cetate. În șiruri fără număr întreagă uriașă mulțime, în frunte cu muzici, proslăvește ceasul visului izbândit. Pe sub poarta lui Mihai Viteazul și a Împăratului Carol treceau învingătorii.

Cei o sută mii de țărani porniau către casă ducând în suflete biruința visului românesc.

Ioan Pop-Zăicani.

Citiți „Unirea Poporului”.

treccrea acestui termen Judecătoria declară mort pe cel dispărut și după aceasta se poate lua inventar, se poate face predarea averii lui la moștenitorii în drept, ca și când ar fi murit acasă în satul lui.

Aceasta rugare și publicațiune sunt obligați să o facă notarii, dar cine vrea o poate face și cu avocat, cu cheltuieli mai puține.

Acum vreau să le aduc aminte celor cari poate și-au uitat de a-și face astfel de rugări, să bage bine de seamă, că legea despre care vorbiam atunci și despre care am scris în foaia de mai sus, a fost făcută *numai pe 5 ani* și legea aceasta a fost publicată în Monitorul Oficial Nr. 204 din 12 Decembrie 1923, așadară acei 5 ani ar fi trecuți. Domnii noștri dela putere, gândindu-se și socotind, că oamenii dela sate nu prea pot și nu prea are cine să le explice legile și, ținând seamă, că țărani noștri sunt oameni năcăjiți, cu o mulțime de năcazuri și neajunsuri, a mai prelungit legea arătată mai sus *incă pe 3 ani* și această prelungire este publicată în Mon. Of. Nr. 62 din 16 Martie 1929.

Deci să știe toți aceia, cari sunt interesați cu astfel de rugări și cu declarații de mort, că legiuitorii țării le-au mai dat o păsuire de 3 ani și acei cari mai au rugări pentru declarații de mort, să grăbească cu ele să și-le facă după cum amintii mai sus, fiindcă vremea trece și țace, și pe nesimțite se scurg și acești 3 ani și o altă prelungire de bunăseamă *nu se va mai da*. Și după ce vor trece acești 3 ani, se va putea cere declararea de mort numai la Tribunalul pe a cărui teritor se găsește comuna dispărutului și aceasta cerere va merge ca o pâră, (cu curator care va fi un avocat dela Tribunal) și publicațiunea nu va ținea o lună, fără va ținea un an, care va trebui făcută în »Buletinul Oficial« și va costa o grămadă de bani, nu 200—300 lei ca acum, ci 5000—6000 lei.

Așadară cei care aveți năcazuri de felul cum am arătat mai sus, fiți băgători de seamă și vi-le isprăviți acuma la vreme, că e dreaptă vorba românească: »Graba strică treaba«, dar tot așa-i de dreaptă și cealaltă zicală că: »*Leneșul mult aleargă și scumpul mult pierde*«.

Dr. Ioan Bianu,
avocat

Porumbii stârpesc buruienile

Porumbii se hrănesc cu semințe, pe cari le adună de pe câmp. Dacă vom căuta în gusa unui porumb ce se reîntoarce de pe câmp, vom găsi o mulțime de semințe de felurite buruieni. Adeseori vom găsi în gusa porumbilor chiar și buruieni incolțite, căci le plac și frunzutele și mugurii de buruieni.

Culegând semințele și mugurii buruienilor de pe câmp, porumbii devin mari stârpitori de buruieni. De aceea nu-i iertat să pușcăm porumbii pe cari îi vedem sburând pe câmp, căci deși mai culeg ei și câte o semință bună, totuși este cu mult mai mare folosul ce îl aduc, stârpind buruienile rele și stricăcioase, decât paguba ce o fac mâncând câte o semință bună.

Cât pot trăi animalele fără hrană

O pasăre poate trăi fără hrană 9 zile, un câine 20 zile. Omul poate trăi fără să mănânce nimic, 40 zile. Șarpele poate trăi 300 zile, broasca 360 zile, broasca țestoasă 500 zile, peștele 1000 zile, iar gândacii 1200 zile.

Târgurile săptămânii

Luni, 27 Maiu: Medieșul aurit, jud. Sătmar; Hodod, j. Sălaj; Năsăud.

Marți, 28 Maiu: Olpret, j. Someș; Mediaș, j. Târnava Mare.

Miercuri, 29 Maiu: Sâmbăta de jos, j. Făgăraș; Glodeni, j. Mures; Șeica Mare, j. Târnava Mare; Timișoara; Ozun, j. Trei-Scaune.

Joi, 30 Maiu: Miercurea Ciuc; Ibașfalău, j. Târnava Mică; Satulung, j. Sătmar; Miheșul-de-Câmpie, j. Cluj; Săcărâmbu, j. Hunedoara; Aita Mare, j. Trei-Scaune; Sebiș, j. Alba.

Vineri, 31 Maiu: Monor, j. Năsăud; Șiria, j. Arad. **Sâmbătă, 1 Iunie:** Lechința, j. Năsăud; Silindea, j. Arad; Săcuieni, j. Bihor.

Duminică, 2 Iunie: Avrig, j. Sibiu; Șeica Mare, j. Târnava Mare; Păpăuți, j. Trei-Scaune; Retișdorf, j. Târnava Mare; Slimnic, j. Sibiu.

Sosirea la București a M. S. Reginei Maria și a principesei Helena, cari au stat mai bine de o lună prin Spania, s'a întâmplat Luni 6 Maiu, fiind întâmpinate la gară de curtea regală și de aproape toți miniștrii și funcționarii înalți ai țării.

Rugămintea unui cetitor al nostru. Ioan Crișan, abonat al nostru din comuna Șoimuș, p. Aiud, a pierdut de curând o iapă albă cu mazăș sur. Cei cari ar fi găsit-o sau ar ști ceva de iapă, sunt rugați să înștiințeze primăria din Șoimuș, lângă Aiud.

Pentru funia unui spânzurat. În pădurea comunei Părheș din Cehoslovacia a fost găsit cadavrul aproape putred a unui nefericit, care s'a spânzurat. Locuitorii s'au luat la ceartă, a cui să fie funia spânzuratului, despre care se susține că aduce noroc la casă. Văzând primarul comunei că oamenii ajung nu peste mult la bătaie, a declarat că funia trebuie să fie proprietatea comunei. A scos-o deci la licitație publică în folosul săracilor, iar cele 12.000 coroane cehoslovace, cât a plătit pentru funie unul dintre locuitori, le-a împărțit de fapt între săraci.

Ce inseamnă prostia omenească și ce fac credințele deșerte! Să dai tu, om în toată firea, 12.450 coroane cehoslovace, adică 62.250 lei, pentru funia spânzuratului!

Se vor întâlni trei regi. În cursul lunii Septembrie se vor întâlni la Sevilla în Spania regii Spaniei, Italiei și Belgiei, dupăcum scriu ziarele din Paris.

Șase luni temniță, pentru că a furat o pâne. Munteanu Ioan, soldat din regimentul de infanterie 56 dela Oradea, a fost osândit de către Consiliul de războiu din Cluj la șase luni temniță, pentru că a furat anul trecut în luna August o pâne dela sergentul său.

Fapta curioasă a unui miliardar american. Miliardarul american John D. Rockefeller nu se simțea bine, fiindcă din fe-reasta palatului său trebuia să privească un sat nu tocmai frumos. Ce s'a socotit deci! A cumpărat întreg satul cu suma de 700.000 dolari, apoi l-a aprins și a poruncit să se ștergă dărâmurile de pe fața pământului, iar în locul satului să se planteze o pădure frumoasă. De aici înainte acest miliardar va putea dormi liniștit, iar ziua își va paște ochii pe frumoasa pajiște din locul satului de mai înainte.

Ziua eroilor și 10 Maiu la Blaj. În Joia Înălțării s'a sărbătorit și la Blaj, ca în toată țara, ziua eroilor. După sfânta liturghie publicul, în frunte cu școlile, a esit la cimitirul orașului, unde s'a făcut un părăstas, iar profesorul dela Academia teologică Dr. Augustin Tatar a ținut o scurtă dar foarte frumoasă și pătrunzătoare vorbire.

În ziua de 10 Maiu slujba din catedrală s'a făcut la orele 11, și apoi s'au sădit doi stejărei în grădina botanică a liceului, dupăce mai înainte s'a făcut sfințirea apei, care s'a vărsat la rădăcina lor.

Pe la orele 12 toată lumea s'a prezentat la I. P. S. mitropolit Vasile, rugându-l să aducă la cunoștința M. S. Regelui, a Inaltei Regențe și a Inaltului Guvern simțemintele de supunere ale locuitorilor din Blaj. Toate bisericile au fost de față, prin reprezentanții lor, afară de cele două ungurești, de cea romano-catolică și evanghelic-reformată, ceace neapărat trebuie adus la cunoștința celor dela conducerea țării, ca să se cunoască și acolo șovinismul și răutatea unguirilor din Blaj, în frunte cu cei doi foști consilieri comunali, Schieszl Károly și Pataki Marczl, prietenii fostului primar Ștefan Dragos.

După masa dată de I. P. S. S. mitropolitul șefilor de oficii din Blaj, s'a ținut o frumoasă serbare, în sala de gimnastică a liceului la care corul mixt al liceului de băieți a cântat »Trăiască Regele«, elevul Togan Gheorghe cl. VII liceală a declamat »10 Maiu« de P. Cerna, corul liceului de fetițe a cântat »Patria«, profesorul de liceu Gheorghe Marinescu dela București a ținut o conferință ocazională, corul școlii normale de băieți a cântat »Hai astăzi toți în cor«, eleva Minerva Gligor cl. VII liceală a declamat »Imnul religios« de V. Alexandri, orchestra liceului de băieți a cântat »cântecul oglinzii« de Fr. Lehar, corul școlii normale de fete a cântat »frați români din lumea întregă«, elevul Iacob Timiș cl. VII liceală a declamat »10 Maiu« de Gh. Coșbuc, și corul mixt al liceului de băieți a cântat »Iată ziua triumfală«.

Un bust în Senat episcopului Dr. Dumitru Radu. Senatorul N. P. Romanescu a făcut în ședința dela 8 Maiu a Senatului propunerea, ca să se ridice în Senat un bust episcopului Dr. Dumitru Radu, care a fost omorât de bombă, chiar la ședințele Senatului. Senatul a primit cu mare însuflețire propunerea dlui Romanescu.

Pentru ce nu sunt bani în țară. Cu toate că împrumutul cel mare s'a făcut și aproape jumătate din banii primiți s'au cheltuit, țara nu simțește aproape de loc acest împrumut, dimpotrivă s'ar părea că lipsa de bani e mai mare decât mai înainte. Care e cauza acestui fapt? A explicat-o dl ministru Madgearu. Cu banii primiți până acuma s'au plătit datoriile din străinătate ale țării, precum și datoriile pe cari le avea țara noastră la fabricile dela noi din țară. Aceste fabrici însă aveau și ele foarte multe datorii în străinătate, și cu banii primiți au plătit datoriile din afară. De aici înainte însă banii vor rămânea toți în țară la noi, așa că țara va simți că s'au sporit banii.

Și-au ucis pe tatăl lor. Zilele trecute s'a adus la cunoștința jandarmeriei, că în comuna Dorobanți de lângă Botoșani a murit în pripă locuitorul de 45 ani Mihai Topoloagă. Pe când erau să-l înmormânteze, flica mortului, Maria Neagu, a declarat jandarmilor, că tatăl ei s'a spânzurat.

Veniad la fața locului medicul și procurorul, au constatat, că Topoloagă a murit de fapt spânzurat. Pe baza acestei constatări au fost arestați nevasta mortului și doi fi ai ei,

Mihai de 10 și Ioan de 17 ani. După multe cercetări băieții în sfârșit au recunoscut, că ei mai întâiu l-au omorât și apoi l-au spânzurat pe tatăl lor, iar a doua zi după omor, dându-și seama de ceea ce săvârșiseră, l-au dus în casă, l-au așezat în pat și au vestit sătenilor, că tatăl lor a murit în prispă. Cauza pentru care l-au omorât a fost, că tatăl lor era mare bețiv, fi tot bătea și mai în urmă a încercat chiar să-i puște.

Originea tricolorului României. Era în anul 1848. În Franța a izbucnit revoluția. La Paris se dădeau lupte de stradă, la cari au luat parte și studenții români cari se aflau la Paris. Când guvernul francez a dat chemarea prin care cere ca toate națiunile Europei să devină libere și independente, studenții români s'au hotărât, să meargă și ei și să feliciteze noul guvern francez, în numele poporului român.

Dar cum să se prezinte, că unii erau moldoveni, iar alții munteni? Să se prezinte ca două popoare, cu două feluri de steaguri? S'au hotărât că se vor prezenta ca o singură națiune, cu un singur steag. Cum steagul Moldovei avea culorile *albastru și roșu*, iar steagul Munteniei *albastru și galben*, au făcut un singur steag român, prin combinarea culorilor celor două țări: *albastru, galben și roșu*. Pe acest steag au scris apoi cu litere de aur: libertate, unire și frație. Iată cum a ajuns să scrie profesorul Andrei Băseanu, fostul președinte al Astrei, versurile: „Pe al nostru steag e scris unire“.

O mare nenorocire într'un sat din Mexico. În satul Guerrero din Mexico (America) în zilele din urmă a fost o căldură de nesuferit, în urma căreia s'au aprins mai multe păduri. Focul se tot apropia de o poiană, în mijlocul căreia era un sat. Locuitorilor nici prin gând nu le trecea ca focul să poată străbate până la ei, și se culcară liniștiți. În spre miezul nopții însă se treziră cuprinși din toate părțile de foc. Ardea pădurea jur împrejur și ardea și satul. Toată lumea a început a se refugia, dar n'avea încotro, așa că foarte mulți și-au aflat moartea în foc. Până acuma s'au aflat cadavrele alor 40 de copii și alor 20 de oameni mari.

Comuniștii arestați la Timișoara au încetat greva foamei. În sfârșit s'au urit și comuniștii arestați la Timișoara de greva foamei. Au slăbit îngrozitor, și, la rugarea tovarășilor liberi, au început să mănânce ceai și lapte.

Un premergător ulsat. Sub titlul acesta scrie un foarte frumos articol prim în ziarul „Curentul“ dela București scriitorul Cezar Petrescu, despre marele nostru episcop Inocențiu Micu Clain, întemeietorul Blajului. „Acest fecior de țaran din Sad a vorbit întâia dată răs-picat Curtii dela Viena și a fost primul episcop unit care în loc de bunuri materiale și vremelnice s'a încumetat să afirme drepturile naționale ale iobagilor din Transilvania. El îndrăznește să spună împăratului: Noi Români suțem stăpâni prin moștenire ai acestei țări... din epoca lui Traian, și noi avem domenii și sate întregi cari ne aparțin (sunt ale noastre) de drept. Am fost striviți sub povara greutăților de tot felul și prin împilările milenare (de mii de ani), la cari ne-au supus cei mai puternici decât noi. Națiunea noastră nu este mai prejos decât celelalte neamuri conlocuitoare în ce privește virtutea științei ori priceperea în trebile statului“. Iar cu alt prilej spune: „Națiunea română e cea mai numeroasă pe acest pământ al Transilvaniei“.

„In dieta Transilvaniei, în mijlocul Ungurilor și Secuilor privilegiați și gata să-l sfășie,

glasul lui sună neclintit în furtuna urilor spumegânde: „Dacă nu e nici o inconveniență (nepotrivelă) ca Români să poarte toate sarcinile asemenea celorlalte națiuni, ba chiar și mai mult decât ele împreună, cum să nu poată fi socotiți egali în ce privește drepturile? Căci dreptul natural (sădit de fire în om) însuși prescrie ca cine suportă greutățile, să aibă și drepturile“.

Ne cade așa de bine, când cetim, din peana unui atât de mare scriitor, recunoașterea virtuților acestui cel mai mare episcop al tuturor Românilor. Ce pagubă că viața acestui mare episcop nu este cunoscută de toți Români și că noi n'am sărbătorit în 25 Februarie a anului acestuia împlinirea celor 200 ani, de când Ioan Inocențiu Micu Clain a primit cărja de vlădică, după moartea episcopului Guirgiu Patachi.

Un caz de lepră în capitală. Muncitorul Diniță Dumitru de fel din jud. Prahova, comuna Cerbi, lucrător la Moreni, a fost aflat că are lepră și a fost trimis la spitalul de leproși Lărgeanca. Cu acest nefericit s'a înmulțit numărul morților vii dela Lărgeanca.

Un muncitor își taie foalele cu un briciu, ca să vadă ce-l doare. Ion Militaru din București, Calea Călărășilor 273, era de mai multă vreme suferind de stomac. Făcut-a tot ce i-a stat în putință ca să-și afle leacul, dar n'a reușit. Babele din mahalalele (ulițele lăturalnice) ale Bucureștilor nu l-au putut lecu, și atunci s'a apucat să bea răchie de drojdie, cu gândul de a-și alina durerile. Dar răchia, în loc să-l vindece, l-a îmbolnăvit și mai tare.

Sfășiat de mari dureri la stomac, muncitorul Ion Militaru a desnădăjduit, a luat un briciu și și-a tăiat foalele, ca să vadă ce-l doare. Bine înțeles că a căzut în nesimțire, găsindu-l abia seara feciorul său. Iute l-au dus la spital, dar nu prea sunt mari nădejdi să scape bietul om, cu atât mai ales că tăietura este adâncă și de o lungime de 20 centimetri.

A înebunit în biserică. Locuitorul Haralambie Burac, din comuna Mitocul Dragomirnei de lângă Suceava Bucovinei, suferea de o boală care nu se mai tămăduia. L-au dus deci la mănăstirea sfântului Ion cel nou din Suceava, ca să-i facă călugării maslu. Pe când îi făceau maslu, bietul om a început a schimba fețe și striga cât îl lua gura: trageți clopotele, trageți clopotele! Nime nu l-a mai putut stăpâni, a luat-o deci la fugă și nu s'a oprit până la chilia arhimandritului, sfărâmându-i ușile și ferestrele. Iute călugării au chemat poliția, dar nebunul nu s'a speriat de ei, dimpotrivă a trecut el la atac, așa că doi gardiști au fost greu răniți de nebun. Cu mare greu l-au putut prinde în sfârșit, ducându-l legat la poliție și de acolo la Cernăuți, în casa de nebuni.

Nu vom mai avea primăvară și toamnă? Un mare învățat german, care e vestit pentru studiile sale de cercetare a vremurilor, cu numele H. Bahrens, a făcut unui gazetar următoarele declarații:

Vremea neregulată din cei din urmă doi ani a dovedit că am avut dreptate. Ceea ce am mai spus, spun și acuma: vremea se va schimba de acum și mai și, așa că nu vom mai avea patru anotimpuri ca până acuma, ci numai două: iarnă și vară. Iarna va fi din ce în ce mai grea, așa că nu vom fi departe de iarna din Siberia, în schimb din iarnă vom trece deodată, ca și în acest an, în vară, iar cele câteva săptămâni de primăvară și toamnă vor fi mai mult de iarnă.

Să vedem, dacă se vor împlini prezicerile acestea.

A murit toastând. Președintele societății electrice din Suedia, dr. Edström, a dat un mare prânz în cinstea marilor comercianți străini, aflați în Stockholm, capitala Suediei. Au luat parte la prânz și miniștri suedezi și mai mulți diplomați străini. Ministrul Angliei la Stockholm, anume Wingham, tocmai toasta (vorbea închinând), având în mână un pahar cu șampanie (vin îndulcit spumos, de care beau numai domnii cei mari, fiind foarte scump), când deodată i-s'a făcut rău, și a scos paharul din mână. Până când au mers după un doctor, ministrul Wingham însă a murit.

Un monument la Bozovici. La Bozovici în Banat s'a ridicat un frumos monument, lucrat de sculptorul Han, marelui naționalist Eftimiu Murgu, născut în acel sat, care înainte cu 80 de ani, și-a închinat viața neamului său. A vorbit dl profesor Bogdan-Duică și alții.

Tipicul săptămânii I după Rusalii.

26 Maiu 1929, Duminica tuturor sfinților. Sâmbătă seara, la Doamne strigat-am... 10 stihiri, cu Mărire și acum. v. 8 și v. 6. Intraț. Lumină lină... Prohimenul Sâmbetei. Paremi. Stihovna v. 8 cu Mărire și acum v. 6. Acum slobozește... Troparele: al Invierii v. 8 și al sfinților v. 4. Deslegare.

Duminică dimineața, la Dumnezeu e Domnul... troparele ca Sâmbătă seara. Stihologiile. Troparele mari ale invierii. Ipacoiu. Treptele v. 8. Toată suflarea... Evanghelia Invierii I. Mărire... Pentru rugăciunile... și celelalte din Octoih. Rugăciunea Preotului. Catavasiile Bunei-vestiri «Deschide-voiu gura mea»... Sedealna, condacul și icosul la locul lor. «Ceea-ce ești mai onorată»... se cântă. Luminătoarea invierii I și ale sfinților. La laude stihiri 8 v. 8 și v. 4. Mărire... stihirea evangheliei invierii I. Și acum. «Preabinecuvântată ești»... Doxologia-mare.

(Atât la inserat cât și la mănecat toată rânduiala este în Pentecostar).

La sf. Liturgie ale Invierii v. 8. La «Mai ales pe Preasfânta curată»... «Cuvine-se cu adevărat».

Duminică seara. (Inserat comun), la Doamne strigat-am... 6 stihiri, 3 ale invierii v. 8 din Octoihul mare și 3 ale sfântului Martir Eladie (27 Maiu). Mărire și acum a Născ. din Mineiu «Fecioară prealăudată»... Lumină lină... Prohimenul Duminicii și îndată «Invrednicește-ne Doamne»... Stihovna invierii de Duminică seara v. 8 din Octoihul-mare. Acum slobozește... Troparul zilei. («Arhistrategi ai oștilor cerești»). Mărire a sfântului, și acum a Născ. de Dumnezeu. Ectenia. «Să zicem toți din tot sufletul... Deslegare.

Băgare de seamă! În această săptămână versul de rând este versul 8.

În această Duminică se prinde postul Sămpetruului.

Mâncare din lemne

Un învățat neamț, profesorul Berneiss a găsit, că din lemne se poate fabrica un fel de mâncare bună și hrănitore. Deocamdată cu aceasta mâncare se pot hrăni numai animalele. Învățatul neamț crede însă, că incurund va putea fabrica din lemne și mâncări bune pentru oameni.

Cățiva bancheri au și început se clădească o fabrică mare pentru pregătirea mâncărilor din lemne, despre cari se spune că vor fi mai lesne decât mâncările cari se folosesc azi.

Se vorbește despre acest învățat neamț, că își sfarmă capul, cum ar putea să scoată mâncări din sdrențe și să stoarcă vin din aer.

Dacă îi va reuși și aceasta, într'adevăr se va putea zice, că „neamțul face ceas cuc“.

Cum se face teatru la sate?

— Pregătirea Scenei —

În numărul de Paști al gazetei noastre am făgăduit că vom reveni asupra chestiei teatrului sătesc. După ce am văzut atunci cari sunt *însușirile* sau îndemânările pe cari trebuie să le aibă diletanții, și cari sunt *cerințele* unei bune piese teatrale, să cercetăm puțin *partea tehnică*, adică mijloacele de cari ne slujim la punerea în scenă a piesei.

Mai întâi de toate avem lipsă de o scenă, adică de o încăpere, în care se desfășură piesa. Deși aceasta o întrebuițăm numai de 2—3 ori la an (decâteori jucăm teatru, sau aranjăm alte producțiuni școlare), totuș e bine ca să o alcătuim așa fel, ca să o avem la îndemână, și oricând ne trebuie să o putem înghieba în timp scurt.

Se pot foarte ușor alcătui 3 pereți din lețe de brad, în mărimea pe care ne-o îngăduie sala sau casa unde jucăm teatru. Batem lețele în formă de patru unghiuri de aceeaș mărime, ori doi pereți la fel și al treilea mai lung sau mai scurt, după cum ne poruncește sala. Lețele bătute odată, le căptușim cu hârtie groasă de pachetat, pe care o vopsim în colorile cari dorim noi. Fiecare perete va avea câte o ușă, iar pereții laterali și câte o fereastră. Acești 3 pereți formează partea de căpetenie a scenei, care se înțelege va fi așezată pe un podiu de scânduri cu cel puțin 1/2 metru mai sus ca padimentul salei unde aranjăm teatrul. În față atârnam o cortină, făcută din covoare, scoarțe, sau lepedee, pe care o deschidem în lături, sau o ridicăm, cu ajutorul unei sfori.

Rostul scenei este ca să dea închipuirea câtuș de puțin, că întâmplarea din piesă se întâmplă aievea în casa, grădina sau curtea cutare, pe care o înfățișează scena. De aceea vom ținea samă, ca scena — pe cât e cu putință — să înfățișeze un interior (încăpere) bine aranjat, de pildă, dacă e o casă de locuit, să aibă înafară de bucată de mobilă obișnuite (masă, scaun, ladă) și decoruri pe pereți, adică nește ștergare la terești, culmi, icioane și țesături etc. Acestea pentrucă, aranjată bogat și frumos, o scenă ajută mult la înțelegerea piesei și o face atrăgătoare.

O curte o putem înfățișa lăsând numai un perete lateral al scenei — cași când ar fi perețele din spre curte al casei — iar marginile le umplem cu verdeață și la o parte un copăcel două, sau un trunchiu. O grădină, prin câteva ramuri mai marișoare înplântate rar, iar pe jos risipită iarbă verde sau otavă. Ne vom nizuși peste tot deci ca să producem în privitori închipuirea vieții, care numai atunci ne va reuși, dacă pe lângă jocul bun al diletanților, va fi aranjată și scena cât mai cu grijă.

La mijlocul scenei, în față, putem construi o cușculie, dintr'o ladă dela prăvălie, peste care aruncăm un covor. Această încăpere este pentru *sufler* (șoptitor), care încă este o persoană ce nu poate lipsi dela nici o reprezentație de teatru. Suflerul trebuie să fie bine ales, adică să cetească limpede și curgător și să cunoască bine piesa de teatru. De preferință acela care învață pe diletanți, va face și pe suflerul.

Aranjatorii de teatru sătesc din ținutul Blajului, dacă vin și ne întreabă, pot găsi

la noi totdeauna un sfat și o vorbă de îndrumare în această privință.

Lucrurile pe cari le întrebuițăm la înghiebarea scenei: pereți, culise, fonduri — le putem păstra în podul școlii sau în alt loc ferit, ca să le avem la îndemână la orice reprezentație.

Dr. T. Denghel

FEL DE FEL

La ce se poate întrebuița sarea

Postavul negru nu intră la spălat, dacă se pune puțină sare în apă.

Sarea amestecată cu unt de lemn se poate întrebuița foarte bine pentru lustruirea mobilelor. Sare cu oțet dă strălucire obiectelor de aramă.

Când vrem să depărtăm mirosul de oleiu dintr'o casă proaspăt vopsită, punem în casă un tier cu sare. În scurtă vreme mirosul dispăre.

Rănille pricinuite de arsuri, le alinăm simțitor dacă le acoperim cu sare, înfășurând în urmă rana cu cârpe curate.

Înțepăturile de insecte nu ne mai ustură, dacă presărăm sare pe partea înțepată.

Boalele de grumaz ale copiilor, amigdalitele se vindecă cu apă sărată, în care am pus și câteva picături de zeamă de lămâie. Chiar și dacă copiii înghit câteva picături din aceasta apă, nu este nici o primejdie.

Ouțele proaspete se pot cunoaște cu ajutorul sării. Dacă oul se cufundă într'un litru de apă în care am topit o lingură de sare, e proaspăt; dacă se cufundă numai pe jumătate, are o vechime de câteva zile, iar dacă plutește pe deasupra, e vechiu.

Puțină sare pusă în tigaia de prăjit, împiedică stropirea unsorii.

Să nu stricăm cuiburile rândunecelor din grajd

Cu cât vom grijii mai bine de vite și cu cât vitele vor fi mai liniștite, cu atât vom avea dela ele mai mare folos. În grajdurile, în cari vara sunt multe muște, vitele n'au liniște. Cât nutreț nu se împrăștie și nu ajunge în gunoi, numai pentrucă în grajd sunt multe muște și vitele trebuie să se apere în contra lor. Dacă însă pe lângă grinzile din grajd, ori pe sub streșina grajdului sunt cuiburi cu rândunele, vitele vor sta mai liniștite, și vor putea să mănânce tot nutrețul din iesle, fiindcă rândunelele vor aduna toate muștele din grajd, parte pentrucă să se hrănească ele, parte pentrucă să-și hrănească puii.

De aceea e bine să grijim, să nu se strice cuiburile rândunecelor din grajd, căci numai folos putem să tragem dela ele.

Lupta împotriva norilor

Doi învățați americani, anume Waren și Bancroft, după multă bătaie de cap, au găsit un mijloc de a risipi norii. Anume au făcut o grămadă mare de nisip, care au încărcat-o cu electricitate până la tăria de zece mii volți. Pe urmă nisipul l-au împrăștiat în nori. În câteva minute toți norii, ori cât de groși și de întinși au fost, s'au risipit.

În acest chip se poate împrăștia și ceața până la 500 metri grosime.

Mășa cea mai bătrână

se găsește în Diling din Statele Unite. Are vârsta de 36 ani. De bătrâneță nu mai are dinți, vede greu și abia se târăie. Stăpânii ei, recunoscători pentru slujba ce a făcut-o în tinerețe, o hrănesc numai cu lapte, căci altă mâncare nu mai poate mistui.

Vindecarea părlelei

Când este cald, și te arde soarele tare, așa că pielea se părlește, partea părliță se poate vindeca în chipul următor: se pune într'un vas o jumătate litru apă și un pumn de țărițe inodate într'un petec de pânză subțire. Când apa se albește și spumegă, se pune și puțină zeamă de lămâie. Cu această apă se spală de mai multeori partea părliță de soare. Acest leac se poate întrebuița și pentru albirea pielii.

O broască de 150 ani

Într'o mănăstire de călugărițe din *Mua*, o insulă în Oceanul Pacific, se găsește o broască despre care se spune, că are vrâstă de 150 ani. E născută în anul 1779. Oamenii de pe acolo o socotesc de sfântă și curată. Din cauza aceasta se bucură de mare cinste înaintea tuturor.

De bătrâneță, a orbit cu totul, așa că adeseori când iese pe afară, se rătăcește. Oamenii cari o găsesc, socotesc de cea mai mare cinste pentru ei, s'o prindă și s'o ducă iarăși la mănăstire.

Un om cu trei mâni

În America de miază zi trăiește un om, poreclit „Bogatu”, care are trei mâni. Două din mâni sunt așezate ca și la alți oameni, iar a treia mână e prinsă de umărul stâng, e mai lungă decât celelalte două și are numai trei degete.

Cu ajutorul acestei mâni, omul poate să prindă orice lucruri, cât de mici. Și mai ales poate să fure multe lucruri, fără să fie observat. Totuși este un om cinstit și lucrurile pe cari le iea, le dă înapoi, ceea ce mulți oameni, cari au două mâni, nu se prea obișnuiesc să facă.

UN APEL

— Pentru o nouă biserică unită la Alba-Iulia —

Subsemnații, în calitate de mandatarii ai românilor uniți din Alba-Iulia, și cu înalta în-cuviințare a I. P. S. S. mitropolitului Dr. Vasile Suciul dela Blaj (Nr. 2749—1929), ne luăm voie a apela la marimonia D-voastră, rugându-vă să binevoiti a ne întinde o mână de ajutor, contribuind cu obolul D-voastră la **zidirea unei biserici monumentale în centrul acestui oraș**, în care a voit Dumnezeu să se înghiebeze acel mare noroc al neamului, care este sfânta unire cu Roma.

Dacă în cursul celor 229 ani, decând a luat ființă, această biserică a fost totdeauna călăuza cea mai sigură, straja neadormită și apărarea nebiruită a legii și limbei românești, a ființei noastre etnice, avem desăvârșita credință, întemeiată pe trecutul ei atât de glorios, că tot acestei biserici îi revine sarcina, de a fi nu numai ocrotitoarea bunurilor sufletești ale fillor săi, ci și o pavază sigură pentru întreg neamul românesc, până la sfârșitul veacurilor.

Și dacă în cadrul marilor serbări naționale, cari se vor desfășura în ziua de 10 Maiu c. se va pune piatră fundamentală unei mă-

reje catedrale ortodoxe la București, e tocmai potrivit prilejul ca și românii uniți cu ocazia serbărilor dela Alba-Iulia din ziua de 20 Maiu c., să pună temelie fondului, din care să se poată clădi, cât mai curând, biserica monumentală a „Sfintei Uniri” din aceasta cetate istorică.

E datorita fiecărui suflet român, să contribuie cel puțin cu câte o cărămidă la înfăptuirea acestei opere mărețe, de o parte, ca tot natul să aibă ceva înfransa, iar de alta, ca să fie în cursul veacurilor o dovadă grăitoare despre sufletul înțelegător al rostului noilor vremi, și a spiritului de jertfă pus cu drag în serviciul bisericii de către filii recunoscători pe cari i-a născut, instruit și educat. Aceasta cu atât mai mult, cu cât noi românii uniți, neavând aici în Alba-Iulia o biserică corespunzătoare, suntem nevoiți a recurge la bisericuțele vechi din mahalelele orașului, pentru a serbători zilele mari ale neamului.

Apelăm deci cu toată încrederea la toți filii acestei biserici, în special la Preasfințiii noștri arhieriei, la canonici, protopopi, preoți, intelectuali de toate categoriile, la comercianți, industriași, meseriași și plugari, și-i rugăm să ne ajute cu cât pot și-i trage inima, ca să putem înfăptui, c'un ceas mai de vreme, acest gând măreț, deopotrivă plăcut lui Dumnezeu și oamenilor.

Dumnezeu să binecuvinteze acest gând și s'ajute!

Rugăm ca banii să se trimită dlui avocat Dr. Grigorie Gherman Alba-Iulia, cu mențiunea, „pentru biserica sfintei uniri din Alba-Iulia”, iar listele se vor restitui în termen potrivit împrejurărilor locale, dar cel mai târziu până la 31 Decembrie 1929, oficiului protopopesc unit din Alba-Iulia, pentru a se putea face de o parte chitări în ziarele „Unirea” și „Unirea Poporului” din Blaj, iar de alta, pentruca marinimoșii contribuenți, să poată fi trecuți în „Cartea de aur” a acestei biserici.

Alba-Iulia, la 3 Maiu 1929.

Vasile URZIOĂ, protopop, Ilie MAGDA, preot, Ioan POP și Dr. Atanasie MĂRZA, curatori primari, Cornel Andree, Ioan Anghel, Gheorghe Barițiu, Bazil Băcilă, Ilarie Căcovean, Ștefan Căcovean, Nicolae Câmpănean, Dr. Iuliu Cioban, Ioan Codrea, Dr. Ioan Colbazi Virgil Cueniu, Iulian Dumitru, Ioan Fleșeriu, Ioan Gherasim, Sabina Ghergar, Dr. Grig. Gherman, Ioan Gligorescu, Dr. Ioan Marciaș, Ioan Mărgăleușan, Sabin Mărginean, Valer Mărginean, Eugen Mera, Andronic Muntean, Semproniu Muntean, Filon Muștean, Avram Oarga, Leonte Opreșu, Dr. Nicolae Pop, Dr. Ștefan Pop, Ioan Pușcariu, Ioan Rebrean, Anghel Roșca, Iie Roșca, Petru Roșca, Iosif Rusu, Mihail Șerdean, Nicolae Șuşan, Sabin Solomon, Samoilă Spinean, Dr. Camil Velican, Dr. Septimiu Velican, Enea Zeflean.

Redactor: IULIU MAIOR.

Din casa nici unui creștin să nu lipsească:

„Cărțile Bunului Creștin”

cari sunt scrise pe înțelesul tuturor, ne mângăie în necazuri și nefericiri, îmbărbătează în lupta grea a vieții, ne întăresc în credință, ne scapă de desnađejde și ne îndrumă în clipitele de îndoială.

Până acuma au apărut:

Nr. 4, *Darul lui Dumnezeu* (prețul 6 lei)

Nr. 5, *Adevărata fericire* (prețul 6 lei)

Nr. 6, *Taina spovedaniei* (prețul 15 lei)

Nr. 7, *Tâlcuirea apostolilor din Dumineci și sărbători* (cam 400 pagini, prețul 50 lei)

Nr. 8, *Legea strămoșească* (prețul 15 lei)

Toate 5 laolaltă costă 92 lei.

Cereți-le dela toate librăriile și le răspândiți printre cunoscuții și prietini DVoastre. Cele răspândește cărțile bune, își câștigă mari vrednicii înaintea lui Dumnezeu.

Mulțumită

Mare mulțumită trimitem tuturor cari ne-au împărțit și mângăiat pentru pierderea scumpilor și neuitaților noștri ingerași Dorina și Valentino și în special mulțumim Dlui profesor Dr. Aftenie care în cuvinte alese ne-a mângăiat inima zdrobită.

Familia STRUCHEL, MOLDOVAN,
733 1-1 BARNĂ ȘI BĂCILĂ

De vânzare

Blaj, str. Avram Iancu No 148, casă cu trei camere, bucătărie, cămară etc. moară cu două pietri, motor de benzină 25 Hp. Ingrășătorie pentru 100 porci.

Informațiuni la Administrația ziarului.

735 1-3

De vânzare

2 rânduri de case. O casă cu prăvălie și cârciumă, iar o casă cu 2 camere, bucătărie, șură, grajd și fântână, la

Ioana Decean
Str. Simion Bărnașiu, BLAJ.

722) 3-3

AVIZ

Magazia de piele

„MINERVA”

s'a mutat din Strada Regele Ferdinand în Piața, unde să vinde talpă, piele, opinci, sandale, curele și tot fel de unelte și material pentru pantofărie, în calitate primă și cu preț solid.

(721) 3-3

Se caută cantor

Curatorul bisericii gr.-cat. din Sântimbru, protopopiatul Alba-Iulia, prin aceasta serie concurs pentru ocuparea postului de cantor la acea biserică devenit vacant prin deces. Termenul de concurs este 2 Iunie 1929, până când cei interesați își vor înainta cererile provăzute cu diplomă pe adresa: Oficiul parohial gr.-cat. Sântimbru p. Teiuș. Până la acest termen fiecare concurent se va prezenta în una din următoarele zile: 9 Mai, 12, 19, și 21 Mai, sau 2 Iunie a. c. pentru a cânta în biserică, când își vor putea înainta cererile personal. Pot concura și cei ce nu au diplomă, dacă sunt perfecți în ale cantului și tipicului, obligați fiind aceștia a merge la proximal curs cantoral spre a-și câștiga diploma.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt:

1. Folosirea alor 4 jugăre arător, clasa prima.
2. Eventualele venite după funcțiunile sacre.

Sântimbru, din ședința curatorului bisericii gr.-cat. ținută la 23 Aprilie 1929.

Liviu Dumitrescu, paroh

P. S. On. frați preoți sunt rugați să avizeze pe cei interesați.

(25) 2-2

Cărți bisericești

La *Librăria Seminarului* din Blaj se află de vânzare următoarele:

- Orologion sau Ceaslov** legat în pânză cu cruce aurită „ 260-
Antologion sau Mineiul care cuprinde în sine slujbele dumnezeieștilor sărbători, ale Născătoarei de Dumnezeu și ale Sfinților de preste an; amândouă tomurile în legătură tare, cu călcăi de piele; Tomul I Septembrie—Decembrie „ 780-
 Tomul II și III legate împreună, cari cuprind lunile Ianuar—August și rânduiala slujbelor de obște ale Sfinților „ 1100-
Sfânta și dumnezeiasca Evanghelia, a Domnului și Dumnezeului nostru Isus Hristos; legătură de carton cu călcăi de piele și cruce aurită Lei 550-
 Aceeaș sfântă Evanghelia, în legătură întreagă de piele, cu cei patru evangheliști și crucea aurită „ 2500-
Apostolul sau Faptele și epistolele Sf. Apostoli; legătură de carton, cu călcăi de piele „ 375-
Euhologiu sau Molitevnice legat în pânză, cu cruce aurită „ 260-
Triod care cuprinde toată rânduiala din Sfintele Paresimi; legătură tare, cu călcăiu de piele „ 510-

Toate acestea cărți se cer dela:

- Octoih mic** pe opt versuri, împreună cu altele ce se țin de inserat, mâncat, Sâmbăta și Duminica; tipăritură din 1927; legat în pânză „ 110-
Pentecostar mic care cuprinde cântările dumnezeiești dela Duminica Paștilor până la Duminica tuturor Sfinților; legat „ 90-
Rânduiala Sf. Ungerii sau Maslul care se cântă de un preot „ 5-
Prohodul Domnului nostru Isus Hristos „ 10-
Psaltirea Profetului și Impăratului David; legătură de carton cu pânză „ 100-
Acatistier sau carte care cuprinde în sine rugăciuni pentru pietatea fiecărui creștin, legat frumos „ 100-
Domnului să ne rugăm cârticică de rugăciuni și cântări, întocmită de Dr. Nicolae Brinzeu; legată „ 20-
Paraclisul Născătoarei de Dumnezeu, precum și alte cântări și rugăciuni pentru tinerime; legat în table „ 12-
Cântărețul cu răspunsurile și cântările dela sf. liturghie și dela alte slujbe, pentru tinerime; legat „ 12-
Credința soldatului român, rugăciuni și învățături pentru militari; legătură frumoasă în table „ 12-
Librăria Seminarului, Blaj jud. Târnava-mică

De închiriat

2 Camere, culină, pivniță etc. sf. Avram Iancu casele Dlui I. Mendl. Informațiuni la biroul fabricii de spirt. (734) 1-1